

er Bedkommendes egen eller ikke, og hvis det da maatte vise sig, at den Paagjældende er ustyrbelig, eller ialtfald hans Feil faare udflydelig, og Feilen maa siges væsentlig at burde lægges Dvrigheden til Last, ja da kan der ganske vist være Tale om, at man bør komme en saadan Mand til Hjælp. Men nu bliver dernæst Spørgsmaalet, om den rette Maade at komme ham til Hjælp paa, er at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, eller om ikke snarere den rette Vej at hjælpe paa en saadan Mand, er at indkomme et Andragende fra ham. Det er jo oplyst under Sagen, at der foreligger et saadant Andragende; jeg kjender ikke dette Andragende og heller ikke de nærmere Omstændigheder ved Sagen, og jeg skal derfor ikke udtale mig om dem; men hvis et Tilfælde er af den Bestaffenhed, at en Mand i god Tro har i Genhold til, hvad der udtrykkelig er blevet udtalt i Anmeldelsen fra hans Side og med Tilladelse af Dvrigheden, indrettet en Handel paa et bestemt Sted, og det efter kortere eller længere Tids Forløb, men dog efterat han har haft flere Beføstninger i den Henseende, bliver oplyst, at det ligger indenfor vedkommende Grænse, og han som Følge deraf i Medhjær af Loven skulde blive nødt til at flytte bort og altsaa have særlige Beføstninger, saa kan det muligvis fortjene Overveelse, om der ikke er Grund til at give denne Mand nogen Erstatning, noget vederlag for de af ham havte Ugifter, som han paa en meget udflydelig Maade ved en større eller mindre Feil fra Dvrighedens Side er bleven foranlediget til at gjøre. Det er den rette Vej at gaa, men ikke at komme med Lovforslag og navnlig ikke med Lovforslag, som skyde Maalet saa overordentlig langt forbi, som det Lovforslag gjør, som de Herrer her have indbragt.

Leth: Der var en Bemærkning i det Foredrag, som vi hørte fra det ærede Medlem, som nu satte sig, og som satte længere hende i Begyndelsen af det Foredrag, hvilken Bemærkning jeg skal tillade mig først at sige et Par Ord om. Dersom jeg ikke opfattede det ærede Medlem urigtigt, udtalte han sig imod, at Lovgivningsmagten, som han udtalte sig, underkjendte Domstolenes Afgjørelser. Man kan maasse forstaa en saadan Sætning paa en noget forskjellig Maade, men i det Hele taget vil jeg dog betjende mig til den Mening, at det, som Lovgivningsmagten skal beskæftige sig med, netop er dette: at vedtage Regler, som maa medføre en anden Afgjørelse end den, som Domstolene ifølge den bestaaende Lovgivning hidtil have truffet. Det er ikke saa sjældent, at der bliver Anledning til at give nye Love, netop fordi man ser, at Domstolene forholde den gamle Lov paa den eller den Maade. Jeg har iøvrigt ikke nogen Anledning til at tro, at det ærede Medlem, som sidst talte, netop skulde være uenig med mig i denne Betragtning. Der er saavel fra det ærede

Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) som fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (H. Steffensen) blevet anført over, at det foreliggende Lovforslag formentlig gik ikke saa lidet videre, end det har været de ærede Forslagsstilleres Tanke, og de havde fra dette Synspunkt reist Indvendinger imod Lovforslaget. Jeg skal ikke gaa ind paa i Diebliffet nærmere at undersøge, hvorvidt disse Indvendinger maatte være begrundede eller ikke, men dersom de maatte være det, saa synes de at være af den Natur, at det, som de gaa ud paa, vil kunne rettes ved den fortsatte Behandling af Lovforslaget, det være sig i et Udvalg eller ved Endringsforslag uden et saadant til de efterfølgende Behandlinger i Thinget, om et Udvalg ikke skulde blive nedsat. Jeg tror ikke at have misforstaaet den ærede Ordspører for Forslagsstillerne, naar jeg har opfattet hans Foredrag saaledes, at det, Forslagsstillerne nærmest og saa at sige udelukkende havde for Øie, var Afstandsbestemmelsen. Er det ikke rigtigt? (Hummel uhr: Jo!). Jeg hører, at den ærede Ordspører bekræfter dette. Det vil da ikke have nogen Vanskelighed, om det skulde være fornødent, at redigere Lovforslaget saaledes gennem Endringer, som dertil kunne stilles, at denne Tanke finder et klart og for Alle tilfredsstillende Udtryk. Der er fra flere Sider nævnt, at den Bevillingsmyndighed, som Regjeringen havde paa dette Omraade ifølge Loven af 1857, har lidt nogen Indskrænkning ved Loven af 1873. Der er tillige reist Tvivl om, hvorvidt denne Indskrænkning finder Anvendelse netop paa et saadant Tilfælde som det, den ærede Ordspører for Forslagsstillerne sigtede til i sit Foredrag, et Tilfælde, hvor Afstandsbestemmelsen ikke nøie er overholdt. Jeg for mit Vedkommende tror, at det vil være absolut nødvendigt paa et saadant Omraade, hvor der er Tale om en Afstandsbestemmelse, at tilstede et vist Spillerum. Der maa være et Spillerum for Konduite allerede af den Grund, at det i og for sig, naar man tager det meget nøie, ikke er muligt med fuldstændig Sikkerhed at bestemme en Afstand. Jeg er ikke i dette Dilemma fortroulig med de Regler, som anvendes for at udmaale denne Afstand, som der her er Spørgsmaal om, 1½ Mil fra den nærmeste Kjøbstad. Jeg hørte, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds sagde, at det skulde være fra Byens Ageltorv; men Ageltoret er ikke noget Punkt, og naar man tager Bestemmelsen i Næringslovens § 54 meget nøie: 1½ Mil eller 18,000 Alen, kan det allerede gjøre en Forskel, om man maaler fra den ene eller den anden Side af Byens Ageltorv. Jeg tror, at der absolut her maa være et vist Spillerum; der maa være Plads for Konduite. Jeg tror ikke, at det er muligt ellers at soutenere en saadan Bestemmelse, ialtfald ikke anderledes end, at det dog paa en uretfærdig Maade ved en eller anden Leilighed vil gaa